

forringer de økonomiske vilkår for de unge med foranstaltninger, der ikke skaffer én eneste ny arbejdsplads og ikke forhindrer én eneste afskedigelse, uanset om den så skyldes den internationale krise eller bebudede besparelser inden for det offentlige. Resultatet er under alle omstændigheder, at man skubber endnu flere over i opbevaringsordninger, hvor de ikke længere tæller med i ledighedsstatistikkerne.

Vi efterlyser også et konkret svar på, hvad hensigten er med at luften et forslag om årsindkomstberegning. Er det igen en gang sådan, at man tager udgangspunkt i Funktionærdommarks virkelighed? Vil forslaget betyde indtægtsnedgang for alle med løse job, de nyuddannede, kvinderne på barsel, dem med megen sygdom og dem med vejrligsledighed? Er det dét, statsministerens mener med, at nogle vil få lidt mindre ud af det og andre lidt mere? Eller kan man forstå det på en anden måde? Men regeringen vil ikke svare præcist, og Socialdemokratiet er i et dilemma, når det åbenlyst fører en politik, der vil udstøde endnu flere fra det ordinære arbejdsmarked, når arbejdsløsheden igen stiger.

De arbejdsløse skal betale, de ufaglærte skal betale, de vragede ældre skal betale, og de svageste unge, som ikke kan leve op til de boglige elitekrav, kommer til at betale. Aldrig har der været så megen ideologi, aldrig har der været så megen klassekamp på dagsordenen, og aldrig har Socialdemokratiet stillet sig så klart på den gale side.

Det har ellers ikke skortet på muligheder for at hente anderledes inspiration. SiD's netop afsluttede kongres lagde op til helt anderledes relevante bud på at udnytte fremgangen i beskæftigelsen, mens den endnu er her, til at få flere i arbejde og bekæmpe udstødningen. Det handler om at give de ledige bedre muligheder for uddannelse allerede fra første ledighedsdag.

Vi er også tilhængere af fremrykkede tilbud om reelle handlingsplaner, der tager udgangspunkt i den enkelte lediges individuelle situation og lokalområdes muligheder. Det handler også om at få flere voksenlærlinge, det handler om at lade a-kasserne grundregistrere, så de ledige kan blive anvist arbejde med det samme og ikke skal vente i bureaukratiet i flere måneder. Det handler også om at afskaffe de perspektivløse puljejob, som fastholder folk i ledighed. Vores forslag er en direkte konvertering af puljejob til rigtige job, og det vil også gavne den offentlige sektor.

Det handler også om at igangsætte mere jobrotation og motivere arbejdsgiverne, men også at pålægge dem pligter. Arbejdsløsheden skal ikke være de arbejdsløses problem, og arbejdsgiveren må påtage sig et ansvar for at opkvalificere medarbejderne løbende.

Regeringen kunne tage udgangspunkt i bl.a. disse forslag og søge sit flertal med SF og Enhedslisten; men Socialdemokratiet har tilsyneladende valgt en anden strategi, nemlig strategien om indførelse af det tredje arbejdsmarked. Det gamle motto »alle er lige, men nogle er mere lige end andre« kan igen få en renaissance. Det tredje arbejdsmarked vil være dér, hvor de udstødte og nedslidte kan få lov til at gøre sig fortjent til pension eller en ussel bistand, enten ved tilbud om fleksjob uden rettigheder eller ved decideret tvangsarbejde, der reelt kun giver 10-11 kr. i timen.

Alle mennesker har brug for at være med i fællesskabet, det er vi enige om. De har brug for at yde noget og brug for at blive behandlet med respekt, og vi skal have flere ind på arbejdsmarkedet på vilkår, der tager reelle hensyn og stiller hjælpemidler til rådighed. Men vi har ikke brug for et arbejdsmarked, hvor flere og flere gøres retsløse og holdes uden for fagbevægelsen.

Enhedslisten har derfor stillet forslag om at ligestille mennesker på fleks- og skånejob med alle andre på arbejdsmarkedet, så de får samme ret til dagpenge, ferie, efterløn, uddannelse og til at organisere sig i a-kasser og fagforeninger. Det er meget konkret. Hvis det forslag afvises, viser det samtidig, at regeringen har andre hensigter end at give en håndsrekning til dem, der har brug for hjælp.

Der bruges mange ord om omsorg for de svage og virksomhedernes sociale ansvar. Alt det kunne iværksættes for længst, men det er ikke blevet det, for det er kun ord. Hvor i lov-kataloget er f.eks. forslaget, der forpligter virksomhederne til at tage flere lærlinge? Der er stadig mange tusinde afviste lærepladsansøgere, og tallet er i øvrigt stigende. I hvilket lovfor-slag er virksomhedernes sociale ansvar udmøntet? Regeringen gør intet konkret for at tage fat om ondets rod, nemlig et arbejdsmarked, som kasserer stadig flere på den såkaldte effektivitets alter.

En opskruet produktivitet giver os nok på kort sigt en større vækst, flere forbrugsgoder, flere biler og flere videomaskiner at sætte ungerne foran. Men på lang sigt får vi regningen